

Woensdag 13 oktober 1915.

Mijn neef uit Brugge, een advocaat, die gisteren hier een zaak moest komen pleiten voor een onzer plaatselijke tribunalen, kon enkel voor heden een pasport krijgen. Hij kwam de reden zijner gedwongen afwezigheid aan de belanghebbenden verklaren. In Brugge mag niemand meer uit zijn huis komen vanaf acht uur 's avonds — belgisch uur. Geen zichtbaar licht mag branden. Het geschut der zware kanonnen is daar geen gereekte rommeling als hier, maar het zijn korte, schrikwekkend-luide slagen. Soms des avonds als de familie, achter dichtgesloten luiken, bij het verheimelijkt lamplicht zit te lezen of eenig handwerk te verrichten, zoekt in de doodsche stilte eenklaps een sss...issend gerucht boven de huizen en poef! een hevige slag.

Het is een bom, die door een vlieger-bondgenoot als tragisch geschenk neergeworpen wordt...

3 uur. Nu verneem ik het volgende door twee in nabijheid van St. Pieters-kerk te Gent wonende bezoekers: Op den toren heeft de onderpastoor, een vermete ook in zijn preken, met een hamer de uurplaat verbrijzeld uit protestatie tegen den opgedrongen Duitschen tijd. Eveneens wordt er den zondags bij het uitroepen op den kansel van de in de volgende week te celebrieren diensten geen uur meer aangegeven. Degenen, die deze schikken bij te wonen, moeten inlichtingen vragen aan de stoeltjeszetster (centenverzamelaarster) of aan den stafdrager.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnoed* »)